

?Catalunya serà casa nostra... fins que ens deixin!?

D'AQUÀ• I D'ALLÀ€. Em dic **Vasile Vaydics** i tinc 40 anys. Vaig nÀ©ixer a **Romania**, a Baia Mare, un poblet Å a mãs de mil quilÅ²metres del mar. Conservo records entranyables de la meva infantesa allÀ , especialment quan Å©rem canalla i anÅ vem a banyar-nos a la nostra *platja*, un rierol situat al cor dels Carpats.Å

Al meu poble teníem un negoci familiar no gaire gran, una petita botiga amb aliments bàsics. Amb els anys el negoci va anar creixent i ens n'anàvem sortint, però finalment la vam haver de tancar perquè no vam poder competir amb els grans supermercats. Llavors vam decidir encetar un nou repte: venir a Espanya.

D'això ja en fa deu anys. Deu anys des que vaig trepitjar per primera vegada la península. La nostra primera parada va ser Madrid. Inicialment tan sols teníem previst una estada de tres mesos, però finalment n'hi vam estar onze. Malgrat que la meva dona va trobar feina de seguida, mai no ens hi vam sentir del tot aollits. Va ser aleshores quan vam decidir venir a Catalunya. La meva primera impressió va ser realment bona. Una de les coses que recordo que més em va sorprendre va ser el moment en què vaig arribar a Barcelona: el mar, les palmeres dels passeigs... Aquí a Catalunya, teniu unes plantes que generen un aire especial a l'estiu; travesses el Pirineu i dius, ja sóc a casa!

Diferents circumstàncies ens van portar a Castellbell, el poble on ens vam establir. Se'ns va fer estrany el fet que hi hagués gent amb horts, granges... tan a prop del poble. D'altra banda, una de les coses que més ens va impactar va ser la muntanya de Montserrat. Aquest entorn ens va recordar Transilvània, amb l'única diferència que no parlaven el mateix idioma. Sant Vicenç de Castellet va ser la nostra següent parada. És en aquesta població on visc amb la meva dona i els meus dos fills, el Marius i la Daniela. Inicialment, quan vam arribar a Catalunya, tan sols érem jo i la meva dona. Un més després de començar a treballar a Sant Vicenç vam llogar un pis i va ser el moment en què vam decidir portar els nostres dos fills cap aquí. Fins aleshores, els nens estaven a Transilvània amb els avis. Les condicions favorables en les quals ens trobàvem ens van permetre reagrupar la família.

"Ja he menjat tants calçots que ara seria difícil decidir entre Romania o Catalunya!"

Jo no havia escoltat mai gent parlant català; va ser en arribar a Barcelona quan vaig tenir el meu primer contacte amb l'idioma. El que més em va costar a l'hora d'adaptar-me va ser, precisament, entendre aquesta llengua. Sortosament, a Sant Vicenç hi havia un espai, el Centre de Normalització, on vam trucar i vam tenir la possibilitat de fer un curs de català bàsic. Va durar tres o quatre mesos i ens explicaven el català com als bebès; el vam fer juntament amb parelles d'altres nacionalitats (anglesos, irlandesos...).

Actualment treballo de conserge a l'escola Sant Vicenç. Al centre m'hi he sentit molt ben acollit; si pogués ja m'hi jubilaria! Tornaria al meu país? Ara mateix, tinc un sentiment dividit. Sóc romanès, la meva sang sempre serà romanesa. Però no sóc d'aquí perquè sóc d'allà i, allà, ja no hi pertanyo, perquè sóc d'aquí. Tenim la vida organitzada al Bages. Evidentment, no sempre és fàcil estar lluny de la teva terra, de la teva família, especialment en les dates més assenyalades. Però, si no hi ha res de nou, Catalunya serà casa nostra fins que ens deixin. Ja he menjat tants calçots que ara seria difícil decidir entre Romania o Catalunya!

